

der just skulde gøres Noget, for at saadanne Tilstande kunne vedligeholdes. Og derfor kan jeg ikke ganske være enig i den Sætning, som raader til alene at sætte Tryk imod Tryk, men maa fastholde den Grundfæstning, som jeg finder udtalt, hver Gang en Regering forelægger en Presselov, at der er visse Grændser for denne Art af menneskelig Virksomhed og Bestræbelse, saavel som for enhver anden, og at den maa enhver god Børgers underkaste sig. I Sammenhæng med dette skal jeg endnu tillade mig at berøre, hvad den ærede 3die Landsstingsmand for 11te Valgkreds (Alder) har nævnt. Han har nemlig yttret, at 1800 Aars Erfaring — jeg beder om Forladelse, jeg troer, at jeg laaner ham mine egne Ord — han har yttret, at mange Aarhundreders, maaskee Aartusenders Erfaring har lært, at det er en forgyldes Kamp, der føres mod det frevne og trykte Ord, og at det er en forbitrende og demoraliserende Kamp, og det er jeg ganske overbevist om. Kun tænker jeg naturligvis derved alene paa den Kamp, der er en Virkning af Magtens Fjendskab imod den frie Udtalelse. Men derfor kan jeg ikke gaae ind paa at regne ogsaa dertil den Kamp, som til alle Tider maa finde Sted mod en Lov, der værner om det, som er et Folk heligt og uantasteligt, og som værner om de Enkeltes Ære, gode Navn og Rygte, den Kamp, som en saadan Lov til alle Tider maa faae at bestaae mod de Mennesker, som ville handle derimod; den kan jeg ikke regne til dem, som nogeninde vil eller bør ophøre, men holder netop for, at, naar der vel ogsaa mange Gange fra de fletteste Sider reises haarde Klager over Presselovene og deres Indskrænkninger, saa er det mangen en Gang, at man maa føle sig kaldet til at svare Saadanne: „Ja, men I ville jo dog ogsaa bruge Pressen paa en Maade, der ikke kan bestaae enten med Fædrelandets Vel eller med den Altelse og Kjærlighed, I skyldes Ederes Medborgere.“ Den samme ærede Taler berørte ogsaa Forordningen af 27de September 1799, og meente, at vi vilde ikke komme ind under den, dersom det nærværende Udkast blev forfattet, og ingen anden Lov blev vedtagen. Han meente, at den kunne vi ikke komme under, fordi den strider imod

Grundloven. Men dette maa dog vel ikke kunne være saa ganske anerkjendt; thi i dette Dieblik befinde vi os dog under den Grundloven i nogen Tid har bestaaet, idet vi befinde os under den provisoriske Forordning, der viser hen til den, og hæver den med enkelte Indskrænkninger. Men sæt, at han havde Ret, sæt altsaa, at Thinget her eller det andet Thing forkastede det foreliggende Lovudkast, og vi ingen Presselov fik, sæt, at Folgen var, at denne provisoriske Forordning og Forordningen af 1799, eller i alt Fald den sidste, som uforenelig med Grundloven, blev erklæret for ophævet, saa havde vi slet ingen Presselov. Det kan jeg ikke troe er den ærede Talers Mening, at det skulde være en varig Tilstand, og jeg for min Deel kan ikke engang troe, at det vil være en velgjørende Overgang, en god Begyndelse til at gaae Fremtiden imøde. Jeg troer nemlig, at, uagtet det har seet taaleligt ud i disse halvandet Aar, hvori ganske særegne Aarsager have foranlediget, at de Kampe, som let ville udvikle sig mellem Regering og Folk, ikke saaledes have kastet sig paa Pressen, saa er det dog ogsaa en ganske exceptionel Tilstand, saa ganske undtagelsesvis Forhold, at det ikke kan og vil vare ret længe. Men naar saa grove Udbrud af Pressensbrug fandt Sted — jeg tilstaaer, de kunne godt være for en stor Deel foranledigede ved mulige Misgreb fra den modsatte Side, — saa vilde vi kunne komme til at maatte foreslaae og votere og beslutte en Presselov, medens Stemningen i det danske Folk ikke vilde være nær saa gunstig for at faae den fri og fristudet, som i dette Dieblik.

H. P. Hansen: Jeg reiser mig fornemmelig kun for at tillade mig at berigtige en Uttring, som jeg troer saavel den sidste ærede Taler, som en tidligere Taler har anført, og som jeg troer ikke er hentet aldeles fra rette Sted. Det er nemlig, naar de have bemærket, at de bekjendte Ord „Tryk imod Tryk“ var Trykkefrihedsselskabets Motto. Jeg troer ikke, at det tilhører dette Selskab, men at det tilhører en anden bekjendt Mand i vort offentlige Liv, og som maaskee ogsaa selv ifølge sin Embedsstilling har havt Medvirkning ved Udarbejdelsen af den Lov, som foreligger os.